Helemaal boven op de heuvel, achter het speeltuintje, stond een muur. Daarop hadden ze het symbool van hun bende geschilderd. Je kon onmogelijk alles in een oogopslag zien. Eerst las ik de bijnamen op de muur: *Spider*, *Shadow*, *Crazy* en nog veel meer. Langzaam liet ik mijn blik omhoog glijden. Ik zag bokkenpoten. Gespreide vleugels. Een figuur met hoorns en een drietand. De gotische letters P en N. En een omgekeerd kruis.

'Heb je nog wat van je busgeld over?' vroeg een ander.

'Niets,' antwoordde ik terwijl ik mijn broekzakken binnenstebuiten keerde.

's Middags zaten we met mijn vrienden op de stoep. We speelden bijna altijd blackjack, luisterden naar muziek en plaagden elkaar. Sommigen fietsten rond, anderen voetbalden op straat en weer andere groepjes speelden ook kaarten. We keken naar de meisjes die langsliepen en riepen ze na. Terwijl we speelden, hoorden we het geluid van een groepje dat over het asfalt rende. Uit ieder steegje en vanaf iedere straathoek kwamen groepjes van drie of vier mannen tevoorschijn. Ze renden. Ze stormden langs ons heen.

'… Nog vijf minuten.'

'… Punt… de smeris…'

'… Park…'

Meer hoorde je niet uit die kleine portofoons. Binnen een paar tellen waren de straten leeg. Wij bleven gewoon doorspelen.

Je hoorde hoe de banden van de politiewagens de losse steentjes knarsten terwijl ze boven aan de helling verschenen. Ze hielden iedereen tegen die er ook maar een beetje verdacht uitzag. Pick-ups, met vier politieagenten in de cabine en vier militairen achterin. Hun gezichten gingen schuil achter bivakmutsen en hun geweren leken bijna net zo lang als zijzelf. Ze reden langs ons, bevalen ons op te staan, onze shirts op te tillen en onze zakken leeg te maken. Ze fouilleerden ons een voor een en reden daarna verder, helemaal tot aan het einde van de wijk, waar het ravijn begon. Daar draaiden ze om en reden de helling weer op. Opnieuw kwamen ze langs ons. Zij keken naar ons. Wij keken terug. Ze pakten hun wapens steviger vast. Daarna verdwenen de pick-ups weer achter de top van de straat.

In de verte zagen we kleine groepjes uit de steegjes aan het einde

Ik herinner me mijn vijfentwintigste verjaardag. Dat weekend gingen een groep vrienden en collega's samen naar een recreatiepark. Er waren zwembaden, spelletjes en allerlei activiteiten. Het was winter. De lucht was al wekenlang bedekt met wolken en de kou leek niet van plan te zijn te vertrekken. Maar op mijn verjaardag gebeurde iets vreemds.

De hemel was volledig helder en de temperatuur steeg op een ongebruikelijke manier. Ik liep naar buiten en ging op een ligstoel naast het zwembad liggen. Ik rookte een joint. Toen ik hem had opgerookt, bleef ik naar de wolken kijken. Overal zag ik figuren.

Een konijn. Een hond. Enkele vormen zonder naam.

Toen verscheen er één die al mijn aandacht opeiste. Ik zag duidelijk het silhouet van een demon. Hoorns. Vleermuisvleugels. Klauwen. Hij worstelde met een andere wolk die op een engel leek. Een lichtende cirkel boven het hoofd. Witte vleugels. Het leek alsof ze verwikkeld waren in een stille strijd. Ik moet elk besef van tijd verloren hebben.

Een vriend riep mijn naam terwijl hij me bij de schouders schudde. Toen ik hem eindelijk aandacht gaf, wees ik naar de hemel en legde uit wat ik zag. Hij keek omhoog.

De wolken waren al uiteengevallen. Ik bracht de rest van de dag door met daarover na te denken. Over de vraag of ik werkelijk iets had gezien. Of dat het gewoon het gevolg was van de wiet. Ik heb nooit een antwoord gevonden. Wel vond ik een vraag.

Ik dacht dat een mens aan bijna elke aardse situatie kan ontsnappen. Je kunt je schulden afbetalen. Naar een ander land verhuizen. Een verraad verwerken. Een nieuw leven beginnen.

Maar er bestaat iets waaraan niemand kan ontsnappen.

Zichzelf.

Elke keer dat ik probeerde mijn waarheid te verbergen, mijn verslaving te ontkennen, herinneringen te blokkeren of tegen mezelf te liegen, ontdekte ik dezelfde werkelijkheid. Ik was niet aan het ontsnappen. Ik was mezelf aan het verbannen. En ballingschap eindigt niet wanneer je ergens anders aankomt. Soms begint ze daar pas.

Dus vraag ik jou:

Wat betekent ballingschap?

Mieren begonnen langs mijn benen omhoog te kruipen. Met mijn handen veegde ik er zoveel mogelijk van mijn kleren af. Langzaam verdwenen ze weer. Het mos op de schors voelde vochtig aan in mijn handen. Als een badspons. Kleverig.

De zomer zou over een paar weken voorbij zijn. De harde wind zou terugkeren. De regen ook. De zwarte wolken. De kou. Waarschijnlijk zouden meerdere van die bomen vóór de volgende zomer omvallen.

Mijn huid trok samen. Een koude rilling liep langs mijn ruggengraat. Ik hoorde een geluid.

Van dichtbij.

Ik draaide mijn hoofd naar links. Mijn nek verstijfde een beetje. Ik stond op en liet mijn fiets zonder slot achter. Het geluid kwam steeds dichterbij. Mijn voeten leken vanzelf sneller te gaan. Bij iedere stap kraakten de droge bladeren onder mijn schoenen, waardoor vogels verschrikt in alle richtingen opvlogen.

Ik kwam uit bij een open plek die volledig door bomen werd omsloten. Ze vormden een perfecte cirkel. Ik stapte naar binnen. Er stonden twee stenen bankjes. Een kleine vijver. Een waterval van ongeveer drie meter hoog.

Het geluid kwam uit die kleine open plek. Vlak naast het bankje rechts van de ingang.

Een vogel.

Ik bleef voor hem staan.

## II

Ik bekeek de vogel een paar minuten. Zijn snavel was zwart. Langs zijn ogen liep een zwarte streep, alsof hij een masker droeg. Zijn veren hadden een opvallende kleurencombinatie. Groen. Geel. Een vleugje oranje. In het zonlicht glansden ze. Ik zette een stap dichterbij. De vogel probeerde op te vliegen.

Toen zag ik dat hij een poot miste. Op de plek waar zijn linkervleugel de grond had geraakt, lag een kleine bloedvlek. Terwijl hij opnieuw probeerde weg te vliegen, lieten zijn vleugels een paar groenachtige veren met zwarte uiteinden los.